

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๑ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๗
ความดีมีอยู่กับทุกคน ปฏิบัติเอา

ก่อนจ้งหัน

เราเห็นประชาชนเข้ามาสนใจกับบรรดากับธรรมในวัดโนวา เราารู้สึกว่าเย็นใจสบายใจ เพราะธรรมเท่านั้นที่จะเป็นเครื่องสมัคสมาน เป็นเครื่องเยียวยาทุกสิ่งทุกอย่างภายในหัวใจของเรา ตลอดการแสดงออกทางมารยาทความประพฤติ มีธรรมเท่านั้นเป็นเครื่องที่ตายใจได้ ให้ได้รับความสงบ โลกมันร้อนมันติดมันตัน ใครก็แข่งดี มันดีบ้าอะไร แข่งพิน แข่งไฟมันดีเหรอย่างนั้น อะไรๆ ก็มีตั้งแต่แข่งกัน นีละกิเลสเห็นไหม อยู่ด้วยกันแล้วก็แย่งกันชิงกัน กินดับกินปอดกัน ไม่เห็นคุณค่าแห่งความอยู่กับหมู่กับเพื่อน ไม่เห็นโทษของการอยู่คนเดียวไม่ได้ ครั้นไปอยู่กับใครก็กัดตบกัดปอดเขา

ยิ่งในวงราชการงานเมืองด้วยแล้ว เอาธรรมจับนี้ นำสลดสังเวชนะ วงราชการงานเมือง วงรัฐบาลอะไรเหล่านี้ มีแต่ความโก้ๆ เก๋ๆ อยากได้ตำแหน่งนั้นตำแหน่งนี้ อยากกินดับคน ประชาชนจะตาย อยู่ตามบ้านนอกคอกนาคุยเขี่ยชุดคั้นหามา แทนที่จะได้กินหมดเต็มเม็ดเต็มหน่วย ต้องแบ่งให้ทางฝ่ายรัฐบาลๆ ทางนั้นกินแล้วยังไม่แล้ว ยังคืบคลานเข้าไปหาดับหาปอดด้วยวิธีการต่างๆ ในกลอุบายของตัวเองนั้นแหละ กินดับกินปอดคนไปเรื่อยๆ มันนำสลดสังเวชนะ เอาธรรมจับชี่ อย่าเอากิเลสจับ ถ้ากิเลสจับแล้วคนหนึ่งๆ ไม่พอกิน ไม่ต้องเคี้ยว กลืนก็ยังไม่พอกินอำนาจของกิเลส ถ้าธรรมแล้วมองดูใจกัน ไม่ได้มองดูตั้งแต่ใจตัวเอง มองดูใจกัน มองดูหัวใจของเขาของเราแล้วก็เฉลี่ยเพื่อแผ่

ผู้มีมากเฉลี่ยกันไป ผู้มีน้อยก็จะได้อาศัยคืบคลานเข้าไปหาผู้มีฯ นี้มีเท่าไรยิ่งเขมือบๆ ยิ่งกลืนยิ่งกินมาก มันพวกยักษ์พวกผีในวงรัฐบาลนั้นแหละ ว่าผู้ใหญ่ดีๆ ไร้ผู้น้อยนั้นชิมันตัวสำคัญๆ อยู่ในนั้น มันกินกันไปหมดนำทุเรศนะ ฟืน้องทั้งหลายอยู่ด้วยกันเป็นยังไง เอาดับเอาปอดกันมาเป็นอาหารเลี้ยงตัวเองๆ คณะของตัวเอง เพราะฉะนั้นมันถึงติดถึงตัน ใครก็อยากจะเป็นแต่เจ้าแต่นาย อยากเป็นรัฐบาล อยากเป็นกันั้นกันี้ มันสนุกกินดับกินปอดคน พวกนี้พวกยักษ์พวกผีอยู่ลึกๆ ลับๆ อยู่ในวงราชการนั้นละเป็นตัวตั้งเสียก่อน วงราชการ วงรัฐบาล แล้วกินดับกินปอดประชาชน ผู้ทุกข์ ยิ่งทุกข์ ผู้จนยิ่งจน ผู้พุงใหญ่ก็ยิ่งกลืนๆ อยู่กันยังไงพิจารณาซิ

เราเป็นลูกชาวพุทธไม่มองดูหัวใจกันจะมองดูอะไร สมบัติเงินทองตายแล้วมีใครเอาเงินทองไปเผากัน มีไหม ก็มนุษย์นั้นจะไปเผากันเต็มอยู่ที่เมรุที่อะไร เงินทองข้าวของกองเท่าภูเขาก็เห็นอยู่อย่างนั้นมันเกิดประโยชน์อะไร เวลาใช้ชีวิตอยู่ทำไมถึงติดถึงดินไม่รู้จักเป็นจักตาย ไม่ได้มองดูหัวใจของใครยิ่งกว่าหัวใจของตัวเอง ตายแล้วไม่เห็นมีอะไรติดเนื้อติดตัวไป ดูบ้างชิมันจะตายอยู่นั้นนะทุกคน ๆ มันมีความตายด้วยกันทุกคน นั่งอยู่ในศาลาทั้งหมด ตายกันทั้งหมด มีแต่เวล่ำเวลาช้าเร็วต่างกันบ้างเท่านั้น ให้มองดูกันซิเราเป็นลูกชาวพุทธ

ลูกชาวพุทธไปที่ไหนเข้ากันสนิท ๆ เพราะเห็นใจกัน ดูใจกัน ดูใจเขาใจเรา ถ้ากิเลสไปที่ไหนไม่ดูอะไรละ ดูตั้งแต่สิ่งที่จะคว่ำมับ ๆ เข้ามาใส่พุงตัวเอง กิเลสเป็นอย่างนั้น ท่านทั้งหลายอยู่ด้วยกันเป็นยังไงในวงราชการงานเมืองกักกันแบบไหน มันน่าทุเรศนะ ธรรมดูท่านดูได้ชัดเจนมาก ดูไม่เอนไม่เอียงดูตามหลักความจริง ดูโลกมันกักกันแย่งกันเหมือนหมานี่ มันพิลึกจริง ๆ นะ แล้วเอาการแย่งกันเหมือนหมาเป็นของดิบของดี มันมีแต่ตีด้วยหมา ๆ ทั้งนั้นแหละ

ให้กระตักบ้างให้คิดบ้างซิ เราเป็นลูกชาวพุทธ เข้ามาในวัดในวาให้ดูบ้างนะ ดูวัดดูวา ดูพระดูเณร แล้วเทียบเข้ามาดูตัวของเร่อีกด้วยนะ อย่ามาเพลิดมาเพลินแก้ง ๆ ก้าง ๆ เข้ามาในวัดนี้ ใครมาแก้ง ๆ ก้าง ๆ แต่งเนื้อแต่งตัวจะเห็นที่เห็นทำอย่าเข้ามาในวัดนี้ หมาเรามันมีแล้วมันไม่นุ่งผ้าไม่ชืนแหละ มีแล้ว คนเข้ามาอีกแล้วมาแข่งหมาอย่ามานะ ไม่ได้กินอะไรก็ข้างเถอะ ไปบิณฑบาตได้มากินพออึดท้องวันหนึ่ง ๆ พอ เราไม่ยากพบบยากเห็นสิ่งเลวร้ายสิ่งสกปรกสิ่งชั่ววนกวนใจ ให้เกิดพินเกิดไฟเผากันนี้ ไม่อยากพบบอยากเห็นเข้ามาในวัดให้ดูนะ อย่ามาแก้ง ๆ ก้าง ๆ ถึงเวล่ำเวลาแล้วให้ออก วัดนี้ท่านมีกฐณมีระเบียบ มีข้อบังคับเพื่อความเป็นคนดีพระดีเป็นตัวอย่างของโลก เอาละให้พร

หลังจ้งหัน

เมื่อเช้านี้ก่อนจ้งหันก็เทศน์แล้ว นี่จะออกมาจากกุฏินี้มาดู ดูแล้วมันดูไม่ได้เลยไม่ทราบเป็นไง วัดนี้กลายเป็นตลาดสามเพ็งไปแล้ว มองดูแล้วมันดูไม่ได้ เพ่นพ่าน ๆ ไม่ทราบมาจากไหน ๆ มาเที่ยวมาเล่นเตร็ดเตร่อยู่ทุกแห่งทุกหน ทำไมเป็นอย่างนี้ เอาวัดเอาวาเป็นสถานที่เล่นไป มาเที่ยวสนุกสนานก็มาวัด มันกลายเป็นอย่างนั้นเดี๋ยวนี้ เป็นทำเลของกิเลสทั้งนั้น เป็นสนามกีฬาของกิเลส เพ่นพ่าน ๆ หาหลักหาเกณฑ์ไม่ได้ พระท่านผู้

ปฏิบัติ ผู้รักษาอยู่นี้ โอ้ย ท่านรำคาญตารำคาญหู หูไม่ค่อยเท่าไร สำคัญรำคาญตา มองดูมันระกะระกะมันกิดมันขวางเข้ามา

ไม่ใช่เขาตั้งใจจะมาทำอย่างนั้นนะ มันเป็นนิสัยของเขาที่อยู่บ้านอยู่เรือนเขาก็เป็นอย่างนั้น ทีนี้เวลาเข้ามาในวัด ก็เลยเป็นนิสัยอันนั้นติดมา เลยลืมตัว ไม่รู้สึกตัวว่าเป็นสถานที่เช่นไร เลยเป็นเหมือนๆ กันหมด เป็นอย่างนั้นนะ เวลาเราออกมาอันหนึ่งนะ กลางวิากลางวันออกมาไม่ได้ พุดตรงๆ อย่างนี้แหละ พอออกมาเห็นแล้วรู้สึกเลย ไม่ทราบว่ารูมอะไร ออกมาไม่ได้นะ เพราะฉะนั้นเวลาเราจะไปดูอะไรเราต้องไป ไม่ไปไม่ได้เราเป็นผู้ปกครองวัด ดูแลความรับผิดชอบทุกอย่าง ถ้าไปตอนเย็นก็ต้องเย็นจริงๆ ว่าคนหมดแล้วค่อยค่อยๆ ออกมา ออกไปดูนั่นดูนี่ ถึงอย่างนั้นมันยังเพ่นพ่านๆ ระยะนี้ค่อยยังชั่วหน่อย เพราะถูกดูเอา ออกมาวันไหนได้ดูทุกวัน เพราะมันเป็นอย่างนั้นมาตลอด ต้องได้ดู

ออกตอนคนเหมือนว่าเลิกหมดแล้วเราถึงจะได้ดูออกมา แล้วไปเที่ยวดูสิ่งนั้นสิ่งนี้ดูนั่นดูนี่ อะไรบกพร่องตรงไหนๆ มากี่สิ่งก็เสียละที่นี้ สิ่งอย่างนั้นๆ เรื่อย ที่จะไปดูด้วยความสะดวกสบายมันไปไม่ได้นะ ไปวันๆ กว่านั้นไม่ได้ ใครอยู่ที่ไหนก็รู้เข้ามาๆ ไม่ทราบรุมหาอะไร ความดีก็มีอยู่กับทุกคน ปฏิบัติเอาซิ ไปรุมหาอะไร เรามันรำคาญนะพุดจริงๆ เวลาสอนโลกอย่างนี้ตั้งหน้าตั้งตาสอนด้วยความเมตตาอันละบั้งคับเอาไว้ แล้วก็ต้องสอนไม่ยากพูดอยากอะไรก็จำเป็นต้องพูดดั่งที่พูดอยู่เดี๋ยวนี้ บางที่ได้พูดอย่างหนักอย่างแรงก็มี แล้วแต่ควรจะใช้แบบไหน ต้องได้เทศน์อย่างนี้จะว่าไง พอออกจากนี้ไปแล้วยังไปตามรุมกัน ไม่ได้นะ ไปที่ไหนเรานี้มันเหมือนผู้ต้องหา

แม้แต่ไปในรถก็ต้องปิดม่านไม่ให้ใครเห็น เป็นเหมือนผู้ต้องหา ไม่ให้ใครเห็นจริงๆ จะเห็นตั้งแต่ช่องหน้าต่าง หน้ารถถ้ามีคนเพ่นพ่านเราก็หลบหลีกเลี่ยงนี้ไม่ให้เห็น มันเลยกลายเป็นนิสัยระแวงตลอดนะ ไปที่ไหนระแวงตลอดคือเปื้อนที่จะคลุกเคล้ากับเรื่องสกปรกเหล่านี้ พุดให้มันจริงอย่างนี้เลย นี่ละที่พระพุทธเจ้าท้อพระทัย เราตัวเท่าหนูมันยังเป็น เป็นในหัวใจอย่างเดียวกันทำไมจะพูดไม่ได้ เอามาเทียบกันชื่กับเรื่องที่ว่าเหมือนมูตรเหมือนคุณนั่นนะ ทีนี้เวลาสอนก็สอนแต่เพื่อความดีความดี ถึงไม่ได้ อย่างนั้นในความเป็นคนดีก็มีความชุ่มเย็นภายในจิตใจ คนเราถ้ามีธรรมในใจมีความชุ่มเย็นนะ ถ้ามีแต่กิเลสนี้เพลินเป็นบ้าไปทั้งวันทั้งคืน ต่างกันอย่างนี้นะ

เมืองไทยเราก็เป็นเมืองพุทธ เดี่ยวนี้มันเป็นเมืองเปรตเมืองผีไปหมดแล้วนะ แม้แต่พระก็ยังเป็นเปรตเป็นผี เป็นโจรเป็นมารปล้นศาสนาของตัวเองในเพศของพระเรา มันหนักเข้าเป็นขนาดนั้นนะกิเลสเวลานี้ มันอายุใครละ พระออกเพ่นพ่านๆ ยกทัพออกไปจะ

ไปรบข้าศึกเหมือนทหารเขาออกรบข้าศึกไปอย่างนั้น เคยมีที่ไหน มันก็มีแล้วเดี๋ยวนี้ในเมืองไทยเราที่เป็นเมืองพุทธนี่ละ ดูแล้วมันสลดสังเวชนะเรา เห็นที่ไรสะดุดทุกที สลดสังเวช แล้วก็ถึงถึงพระพุทธเจ้าที่ทรงท้อพระทัย อ้อ อย่างนี้เอง มันเป็นอย่างนั้นนะ

เวลาสงครามโลกด้วยการแนะนำสั่งสอนนี้ก็ว่าเสียๆ พอออกจากนี้ไปแล้วใครยุ่งไม่ได้ เป็นอย่างนั้นละ เพราะฉะนั้นจึงไม่ให้มีใครยุ่ง หลบนั้นหลิกนี้หลิกเรื่องเหล่านี้ทั้งนั้นนะ ไปนั้นไปนี้ไปหาอยู่สบายๆ ถ้าอยู่คนเดียวเสียจริงๆ ไม่มีอะไรไปยุ่งมันก็สบาย แต่ถ้าอยู่อย่างนั้นมันต้องมีเข้าไปยุ่งจนได้นั้นแหละ จึงไม่อยู่เสียดี นอนไปในรถนั้นแหละ ถ้าไปที่ไหนนอนไปในรถ พักอารมณ์คิดนั้นคิดนี้ งานของจิตพักปั๊บเข้ามา พักชั้นนี้ไม่คิดไม่ยุ่งกับอะไร ให้อยู่กับธรรมแล้วสงบแล้วเลย นั่นอยู่กับธรรม อยู่คนเดียว

รถจะไปไหนมาไหนไม่สนใจกับมันนะ เราดูอยู่กับใจของเราอย่างเดียว เรียกว่าเป็นอิสระ พวกบุตรพวกคุณมันทับมันถมมันจะตายเข้าใจใหม่ ได้ออกไปอย่างนั้นรู้สึกว่าได้สงบอารมณ์บ้างก็ดีๆ ไป เรามีความหมายเต็มหัวใจเรา ที่จะเคลื่อนไหวไปมาที่ไหน ไม่ได้ไปแบบแฟนๆ ฟ่านๆ นะ เราคิดทุกอย่างแล้วค่อยไปๆ จำเป็นอะไรจะต้องมาพูดให้ใครฟังพูดมันก็ไม่รู้เรื่อง ตั้งแต่พูดเวลานี้รู้เรื่องหรือเปล่าก็ไม่รู้ ไม่รู้อีกเหมือนกันนะจะว่าอะไร

อยู่คนเดียวอยู่ที่ไหนได้หมดเรา อยู่ในวัดนี้อยู่คนเดียวใครไม่ยุ่งเรา เราอยู่ได้หมดสบายได้หมด ที่นี้มันยุ่งถ้าอยู่ในวัดนี้ ไม่มีเรื่องหนึ่งก็เรื่องหนึ่งเข้ามาจนได้ หลบไปเสีย ไปอย่างนั้นสบายๆ อารมณ์ พักจิต พักอาการของจิตที่ทำงานเกี่ยวกับเรื่องนั้นเรื่องนี้ พักเข้ามาสงบ พอจิตเข้าปั๊บเท่านั้นโลกนี้มันว่างไปหมดเลย โลกสกปรกว่างไปหมดไม่ไปยุ่งกับเขามันหากได้ยุ่งกัน คลุกเคล้ากันอยู่เรื่อยๆ มันก็เป็นทุกข์ แม้แต่ธาตุขันธ์เป็นเหมือนสมมุติความทุกข์จิตเป็นผู้รับทราบมันก็ทราบของมันอยู่อย่างนั้นจะว่าไง หลบไปนั้นหลิกไปนี้ไปสบายๆ ภาวนา

จิตนี้ก็เคยพูดมาแล้วไม่รู้กี่ครั้งก็หน มันคุ้นกับใครเมื่อไร สามแดนโลกธาตุไม่มีคุ้นกับใครฟังชินะ อยู่กับโลกนี้แหละแต่ไม่คุ้นกับใคร เป็นตัวเองอยู่ตลอดเวลาอย่างนั้น ที่นี้เวลาอะไรเข้ามาชั่วเหยี่ยๆ ยุ่งแล้วมันกวนๆ นี่ละที่ว่าหลบนั้นหลิกนี้ ไปนั้นไปนี้ ออกจากนี้ ความรับผิดชอบในวงวัดก็อยู่กับเราอีก แนะ มันจึงต้องได้ไปเที่ยวดูนั้นดูนี้ สอดแทรกไปดูตรงนั้นตรงนี้ ไม่ดีที่ไหนมาก็แนะๆ ไปหมดแหละเหล่านี้ ไปที่นั่นที่นี้ เข้าในครัว ออกไปโน้นๆ ดูนั้นดูนี้ไป ไม่ดีที่ตรงไหนมาก็สั่งก็เสีย นี่ละความรับผิดชอบมันหากมีโดยสัญชาตญาณนั้นแหละ ได้รับผิดชอบ จนกว่าจะถึงชั้นนี้เสียเมื่อไรแล้วก็นั่นละว่าทั้งสมมุติ

โดยประการทั้งปวง ลมหายใจดับปั๊บเท่านั้น สมมุติดับพร้อมกันหมดเลย สมมุติจะมาดับที่สุดท้ายที่ลมหายใจขาดเท่านั้นแหละ สมมุติเรียกว่าขาดไปพร้อมกันหมดในระยะนั้น ธรรมชาตินั้นเป็นธรรมชาติของตัวเองอยู่แล้ว พอปลดเปลื้องความรับผิดชอบทั้งหลายออกนี้แล้วก็พริบเดียวหมดเลย

ทีนี้ว่ายังไงภายในใจอันนั้น นั่นละพระพุทเจ้า-พระอรหันต์ทั้งหลายท่านเป็นอย่างนั้น เราตัวเท่าหนูมันเป็นก็บอกว่า เป็น ผิดไปไหน ของจริงอันเดียวกันทำไมจะพูดกันไม่ได้ มันไม่ยากยุ่งกับอะไรนะ วันหนึ่งๆ ยิ่งแก่เข้ามาเท่าไรๆ เหมือนกับว่ายิมวันยิมคืนอยู่ไปอย่างนั้นละ เหมือนไปเยี่ยมญาติเยี่ยมวงศ์ คอยแต่จะกลับบ้านเจ้าของ ไปเยี่ยมบ้านนั้นๆ เวลาเท่านั้น เท่านั้นวันเท่านั้นวันก็คอยแต่จะกลับบ้าน อันนี้อยู่กับโลกมานี้ตั้งกัปตั้งกัลป์ เฉพาะอย่างยิ่งมาอยู่นี้เป็นเวลาตั้ง ๘๐-๙๐ กว่าปีมาแล้ว ทีนี้มันหุดมันย่นเข้ามาแล้วนะ ย่นเข้ามา แล้วสุดท้ายอยู่ในโลกนี้มันเลยเป็นเหมือนกับว่า มาเยี่ยมญาติเสียแล้ว คอยแต่จะไปเป็นอย่างนั้นนะ

ท่านทั้งหลายให้ฟังเอานะ มาโกหกท่านทั้งหลายหรือ สอนโลกอยู่เวลานี้สอนด้วยความเมตตาณะ เหมือนกับว่ายิมวันยิมคืนอยู่ไปเท่านั้น มันหากเป็นอยู่ในจิต ถึงระยะมันจะเคลื่อนของมัน มันจะไหวของมันออกไป ในโลกทั้งสามนี้เหมือนกับเข้ามาเยี่ยมญาติ โลกทั้งสามนี้มีก็โลก กว้างแคบขนาดไหน แต่ก่อนไม่เคยคิดว่าเรามาเยี่ยมญาติอย่างนี้ใครเคยคิดที่ไหน แต่เมื่อเป็นขึ้นในจิตมันไม่คิดได้เทรอกคนเรา อยู่นี้มาตั้งแต่วันเกิดก็ไม่เคยคิด ก็ว่าเป็นบ้านของตัว เรือนของตัว ชาติของตัว และครอบครัวของตัว ไปอย่างนั้นเรื่อย ก็อยู่กันไปอย่างนั้นๆ มันไม่ได้คิดว่ามันจะแยกของมันออกนะ

ทีนี้สุดท้ายก็แยกตั้งแต่ส่วนกว้างเข้ามา แยกเข้ามาๆ ก็ยังมาเหลือชั้นธ์ รับผิดชอบในชั้นธ์ ถ้าหมดชั้นธ์นี้แล้วปั๊บหมดเลย เนอะมันย่นเข้ามาๆ ยิมวันยิมคืนอยู่ไปอย่างนั้นนะ โลกสามโลกนี้เราเคยอยู่มาตั้งกัปกัลป์มาแล้ว แล้วในชีวิตนี้ก็อยู่มาตั้งเท่าไรปีมันก็ไม่เคยคิดๆ ถึงกาลเวลาของมันแล้วมันเป็นของมันจะให้ว่าไง เตือนให้ท่านทั้งหลายทราบเสีย ชีวิตนี้เป็นอย่างนั้นละ สอนท่านทั้งหลายก็สอนเวลามีชีวิตอยู่ เวลาก็หดเข้าทุกอย่าง ไม่อยากพูดอะไรแล้วนะ มันปล่อยของมันไปเรื่อยๆ ปล่อยไปๆ

ความดิบความดีสดๆ ร้อนๆ ให้ปฏิบัติตัวให้เป็นคนดี เรื่องชั่วช้ำลามกมันเต็มบ้านเต็มเมือง เต็มโลกเต็มสงสาร ไม่มีใครรู้โทษของมัน อย่างนี้แหละเวลามันไม่รู้โทษมันก็อย่างโลกของเราไม่รู้โทษแห่งความเป็นอยู่ของตัวเอง ซึ่งคลุกเคล้าไปด้วยความทุกข์ความทรมาน มันก็ไม่ได้รู้ เวลามันรู้แล้วทีนี้มันมองไปไหนมันก็มีแต่โทษทั้งหมด บทเวลามันได้รู้ก็

เป็นอย่างนั้น มันไม่มีคุณมีแต่โทษ ปล่อยปุ๊บที่เดียวคุณมหาศาลไม่ต้องบอก เนะมันก็บอก ชัด ๆ อยู่ เครื่องเทียบเคียงกันมันก็เห็นอยู่ในจิตของเราเอง

ใครจะตั้งหน้าตั้งตากาวนา เวลาอยู่ในวัดให้ตั้งใจภาวนา ให้ดูใจตัวคิกตัวคะนอง มันไม่มีวิษณะใจ คนเฒ่าคนแก่ไปไหนงก ๆ งัน ๆ แต่ใจนี้มันไม่ได้เฒ่าได้แก่เนะ มันติดมัน ดิ้นของมันอยู่ตลอดเวลา ตัวนี้ตัวสำคัญ ให้ภาวนาดูตัวดีตัวดีที่มันเกิดขึ้นกับใจของเรา ใจนี้เป็นเหตุอันร้ายแรงมากทีเดียว ส่วนมากมีแต่ไฟเผาตัวเอง ใจที่จะคิดเป็นอรรถเป็น ธรรมมีน้อย น้อยมาก เพราะฉะนั้นจึงสั่งสมจิตใจของเราด้วยจิตตภาวนา เวลาได้มาอยู่ใน วัดในภาวนา ให้ดูอารมณ์ของจิต อารมณ์ของจิตนี้ละมันจะแผ่กระจายเป็นไฟมาเผา ตัวเอง มันออกไปแล้วมันก็กลับมาเป็นไฟเผาตัวเอง ดูตัวนี้ด้วยสติด้วยปัญญา แล้ว เรื่องเหล่านี้จะค่อยสงบ

พอมันเกิดขึ้นมาปั๊บมันรู้ระดับไป ๆ ดูไปดูมา ดูไม่หยุดไม่ถอย อันนี้ระดับลง ๆ สงบ เย็น นี่ละมหาเหตุ กิเลสสงบใจก็สงบ ธรรมพาให้เป็นความสุขความสบาย ตายใจได้ สบายใจได้ตลอดเวลา ธรรมอยู่ในใจนั้นแหละ ส่งเสริมธรรมขึ้นด้วยจิตตภาวนา ระดับ กิเลสลงไปด้วยจิตตภาวนา ให้มีใจสงบเย็น เย็นไปเป็นลำดับนะใจ จนกระทั่งสุดท้าย ไม่มีกิเลสตัวใดเข้ามาจนเลย ดับขาดสะบั้นไปหมดแล้ว นั่นละที่นี้ท่านว่าบรมสุขอยู่ที่ตรง นั้นเอง

พระพุทธเจ้า-พระอรหันต์ทั้งหลาย ท่านครองธรรมประเภทนี้เป็นอนันตกาล เรียกว่านิพพานเที่ยง สมเหตุสมผลท่านบำเพ็ญมา หนักเบาขนาดไหนท่านทนเอา ๆ ผล แห่งการอดสำหรับพยายามให้ท่านได้รับบรมสุขขึ้นมา เราก็ควรพิจารณาเอาอันนั้นมาเป็นเหตุ เป็นผลเทียบเคียงจุดลากตัวเองไป มันจะยากลำบากก็ยากเพื่อจะเป็นความสุขความเจริญ จะเป็นอะไรไป ยากลำบากอยู่ในวิภูวน ไม่มีขอบมีเขตนะ เหมือนสัตว์ตักน้ำป้อมแป่ม ๆ ไม่มีฝั่งมีฝาย พวกเราตักอยู่ในกองทุกข์ วิภูจักรนี่เป็นเหมือนมหาสมุทรนั้นละ ไม่มีฝั่งมีฝาย

ให้สร้างฝั่งฝาคือศีลธรรมขึ้นในตัวเอง จะมีเกาะมีดอนเป็นที่เกาะที่ยึด ถ้าไม่มีอะไร เลยนี้มนุษย์เรากับสัตว์ก็ไม่มีอะไรแปลกกัน เพราะธาตุสี่ดิน น้ำ ลม ไฟ ก็เหมือนกัน ความรู้สึกก็ต่ำเหมือนสัตว์และเร็วกว่าสัตว์ไปอีก จะยิ่งเร็วกว่าสัตว์ไปอีกนะ ให้เอาศีลธรรม มาพินตัวเอง ให้ต่างจากสัตว์ทั้งหลายบ้าง จะเป็นความพอเหมาะพอดี เวลาไปดูโลกมันยิ่ง จะดูไม่ได้เข้าไปทุกวัน ๆ ไม่ได้ประมาทโลก เราเกิดในท่ามกลางโลก หัวใจอยู่ท่ามกลางโลก และอยู่ในท่ามกลางกิเลสห้อมล้อม มันจึงไม่เห็นโทษเห็นคุณอะไร ๆ เลย คลุกเคล้ากันไป ป้อมแป่ม ๆ อย่างนั้นละ

ที่นี้เวลาเบิกออกๆ ด้วยจิตตภาวนา สร้างคุณงามความดีทุกประเภท จะค่อยเป็นเหมือนกับสารส้มแกว่งเข้าไป ความขุ่นมัวทั้งหลายของใจนี้จะค่อยไสลลงไปๆ สะอาดลงไป แม้ตะกอนก็ทำลายหมดไม่มีอะไรเหลือเลย เรียกว่าปัญญาญาณ มหาสติ- มหาปัญญาจะกำจัดตะกอนนอนกันได้นอกจากนั้นก็ตลกลงไปๆ ให้มันไปนอนกัน จากนั้นปัญญาวิปัสสนาก็กำจัดเสียให้หมดเลย ไม่มีอะไรเหลือ นั่นแหละแสนสบาย น้ำเวลาสะอาดเต็มที่แล้วไม่มีสีนะ สีนั่นสีนี้ไม่มีในน้ำที่สะอาดเต็มที่ จิตก็เหมือนกัน ลงได้เต็มที่แล้วไม่มีอะไรเข้ามาพาดพิงเลย เพราะเป็นสมมุติทั้งหมด เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านั้นละ เหนื่อย พวกกันจดจำเอาแล้วกัน

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz